

"Barok Vazoda Son Dem"

İstanbul, 18. yüzyıl... Avrupa'dan esen rüzgarlarla saray sanatına Barok'un zengin kıvrımları karışırken, Haliç'in kıyısında bir konakta, Nazire Hanım sabah serinliğinde pencerenin önüne oturmuştu. Elinde dantel işlemeli bir kahve fincanı, burnuna taze kavrulmuş Türk kahvesinin cezbedici kokusu geliyordu. Her sabah olduğu gibi, kahvesini çiçeklerle dolu altın yaldızlı barok tarzı bir vazonun önünde yudumlamayı âdet edinmişti. Bu vazo sıradan değildi. Avrupa'dan özel olarak getirtilmişti ama içine konulan her çiçek, Osmanlı'nın kalbinden kopup gelmişti. Pembe güller aşkı simgeliyordu; Nazire Hanım'ın gençliğinde yazdığı mektuplarda hep bu güllerden bahsedilirdi. Mavi sümbüller, sadakati ve İstanbul'un bahar sabahlarını; papatyalar ise sade ama asil duyguları çağırıyordu. Vazonun etrafındaki altın işlemeler, Barok sanatın gösterişli kıvrımlarını taşıyordu. Kimi yaprak gibi süzülüyor, kimi nota gibi salınıyordu sanki. Her bir motif, kahvenin buharıyla birlikte sanki canlanıyor, geçmiş zamanın ihtişamını fısıldıyordu. Nazire Hanım kahvesinden bir yudum aldı ve iç çekti. Bu yudumda sadece kahvenin değil, yaşanmışlığın, özlemin ve estetiğin tadı vardı.

"Bir fincan kahve, sadece kahve değil," dedi kendi kendine, "bir ömrün içindeki sanat kadar anlamlı